

Írta: **Henry B. Eyring elnök**
első tanácsos az Első Elnökségben

Ő azonban azt mondja, hogy később egész élete ilyen egyedi körülmények végtelen sorából állt, és ha csak egyszer is átlépte volna a vonalat, akkor a következő olyan alkalommal, amikor valami nagy horderejű és kritikus dolog került előtérbe, sokkal könnyebb lett volna újra átlépni ezt a bizonyos vonalat. Az általa megtanult lecke abból állt, hogy könnyebb az idő 100 százalékában betartani a parancsolatokat, mint 98 százalékban.¹³

Szeretett fivérem, töltsön el bennünket hála a választáshoz való jogért, fogadjuk el annak felelősségét, és mindig tartsuk észben annak következményeit. Papságviselőkként, egységet alkotva, ha figyelmesen és helyesen választunk, mindannyian érdemessé válhatunk Mennyei Atyánk útmutatására. Az Úr Jézus Krisztus munkájában veszünk részt. A régi időkben élőkhöz hasonlóan mi is választottunk az Ő hívására. Mi az Ő megbízását teljesítjük. Sikeresek leszünk szent megbízatásunkban, mely így szól: „...tisztítsátok meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok.”¹⁴ Legyen így. Ezért imádkozom alázatosan Mesterünk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay (2003), 225.
2. 2 Nefi 2:27.
3. Moróni 7:16.
4. 2 Nefi 28:21.
5. 2 Nefi 28:22.
6. 2 Nefi 28:21.
7. Lewis Carroll: *Alice csodaországban* (1898), 6. fejezet (átdolgozás).
8. Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young (1997), 294.
9. 1 Korinthusbeliek 10:13.
10. Ésaías 1:18.
11. Tan és a szövetségek 58:42.
12. 5 Mózes 5:32–33.
13. Lásd Clayton M. Christensen, “Decisions for Which I’ve Been Grateful” (Brigham Young University–Idaho devotional, June 8, 2004), www.byui.edu/presentations.
14. Ésaías 52:11.

Bízz Istenben, majd menj, és tedd a dolgod!

A Belé vetett bizalmatokat fejezitek ki, amikor a tanulás szándékával figyeltek, bűnbánatot tartotok, majd mentek, és megteszitek, amit Ő kér.

Drága fivérem és nőtestvéreim, öröm számomra, hogy szólhatok hozzátok ezen a szombatnapon. Alázattal tölt el ez a feladat, hogy több millió utolsó napi szenthez és barátunkhoz szólhatok világszerte. E szent lehetőségre való felkészülesem során a ti személyes szükségleteitekről imádkoztam és elmélkedtem, valamint arról, hogy megtudjam, az Úr milyen üzenetet szeretne átadni rajtam keresztül.

Szükségleteitek hatalmasak és igen különbözőek. Mindannyian Isten különleges gyermekei vagytok. Isten személyesen ismer benneteket. Bátorító, helyesbítő és útmutató üzeneteket küld, hozzátok és szükségleteitekhez igazítva.

Hogy megtudjam, Isten mit szeretne, miről beszéljek ezen a konferencián, az Ő szolgálói által a szentírásokban leírt és az elmúlt konferenciákon elhangzott üzeneteket olvastam. Miközben az Úr egyik

nagyszerű szolgálójának, Almának a Mormon könyvében írott szavait olvastam, választ kaptam imámról:

„Ő, bárcsak angyal lehetnék és nekem adnák szívem vágyát, elmehetnék és Isten harsonájával szólhatnék, olyan hanggal, mely megrázza a földet, és bűnbánatot hirdethetnék minden népnek!

Igen, minden léleknek mennydörögés hangjához hasonlóan hirdetném a bűnbánatot és a megváltás tervét, hogy tartsanak bűnbánatot és jöjjenek Istenünkhöz, hogy az egész föld színén ne legyen több bánat.

De íme, ember vagyok, és még kívánságomban is bünt követek el, mert meg kellene elégednem azon dolgokkal, melyeket az Úr megadott nekem.”¹

Aztán pedig Alma szavaiban megtaláltam azt az útmutatást, amiért imádkoztam: „Mert íme, az Úr minden nemzetnek ad embereket a saját

nemzetükből és nyelvükből szavának tanítására, igen, bölcsen történő tanítására mindannak, amit számukra jónak lát; láthatjuk tehát, hogy az Úr bölcsen oktat, a szerint, ami helyes és igaz.”²

Miközben Isten szolgájának ezt az üzenetét olvastam, mai feladatomban világossá vált. Isten az Ő gyermekeinek üzeneteket és felhatalmazott hírnököket küld. Az a feladatomban, hogy elegendő bizalmat építsek Isten és az Ő szolgálói iránt ahhoz, hogy menjünk, és engedelmessé váljunk a tanácsának. Ő azért akarja, hogy ezt tegyük, mert szeret bennünket és a boldogságunkat kívánja. Továbbá azt is tudja, hogy a Belé vetett bizalom hiánya miként hozhat szomorúságot.

A bizalom hiánya már a világ megalkotása előtt is szomorúságot hozott Mennyei Atyánk gyermekeire. Az Istentől Joseph Smith prófétának adott kinyilatkoztatások által tudjuk, hogy a halandóság előtti létben számos testvérünk elutasította a Mennyei Atyánk és az Ő legidősebb fia, Jehova által elének tárt, halandó életünkre vonatkozó tervet.³

Nem ismerjük Lucifer szörnyű sikerének összes okát, mellyel ezt a lázadást felszította. Egy ok azonban világossá vált. Azoknak, akik megfosztattak annak áldásától, hogy a halandóságba lépjenek, nem volt elegendő bizalmuk Istenben, hogy elkerüljék az örök gyötrelmet.

Az Istenbe vetett bizalom hiányának szomorú mintája a teremtés óta fennáll. Óvatosan fogok felhozni néhány példát Isten gyermekeinek életéből, mivel nem ismerem az összes okot, hogy miért nem volt elegendő hitük ahhoz, hogy bízzanak Benne. Közületek sokan tanulmányozták már életük válságos pillanatait.

Jónás például nemcsak visszautasította az Úr üzenetét, hogy Ninivébe menjen, hanem még az ellenkező

irányba is indult el. Naámán nem volt képes bízni az Úr utasításában, hogy fürödjön meg a folyóban, hogy ezáltal az Úr meggyógyíthassa őt a leprából, mivel úgy érezte, ez az egyszerű tett nem méltó hozzá.

A Szabadító arra kérte Pétert, hogy hagyja ott a csónak nyújtotta biztonságot, és sétáljon oda hozzá a vízben. Átérezzük fájalmát, és miközben történetét olvassuk, érezzük, hogy nekünk is mennyire szükségünk van arra, hogy jobban bízzunk Istenben:

„Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván.

És mikor látták a tanítványok, hogy ő a tengeren jár, megrémülének, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltozának.

De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízatok; én vagyok, ne féljetek!

Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.

Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen.

De látva a nagy szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem!

Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét, megragadá őt, és monda néki: Kicsinyhitű, miért kételkedél?”⁴

Bátorságot meríthetünk a tényből, hogy Péter végül eléggé bízott az Úrban ahhoz, hogy hithű maradjon az Ő szolgálatában, egészen a mártírhaláláig.

A Mormon könyvében a fiatal Nefi kelti fel bennünk azt a vágyat, hogy megerősítsük bizalmunkat az Úrban az Ő parancsolatainak betartásához, bármilyen nehéznek is tűnjenek. Nefi veszéllyel és az esetleges halállal nézett szembe, amikor kimondta e bizalomteljes szavakat, melyeket mi is szilárdan érezhetünk és kell is, hogy érezzünk a szívünkben: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt, mert tudom, hogy az Úr nem ad parancsolatokat az emberek gyermekeinek, csak akkor, ha utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsolt nekik.”⁵

Az ilyen bizalom Isten ismeretéből ered. A visszaállított evangélium dicsőséges eseményei által mi a föld bármely más népénél jobban éreztük a békességet, melyet az Úr az Ő népének a következő szavakkal felajánlott: „Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!”⁶ Szívem csordul-tig van hálával mindazért, amit Isten saját magáról kinyilatkoztatott, hogy mi bízhatunk Benne.

Ez a bizalom, meglátásom szerint, 1820-ban, egy farmon lévő ligetben térdelő fiúval vette kezdetét New York államban. Ifjabb Joseph Smith kisfiú volt még, amikor kiment egy félreeső helyre a fák között. Amikor letérdelt imádkozni, tökéletesen bízott abban, hogy Isten válaszolni fog könyörgésére, hogy megtudja, mit kell tennie, hogy Jézus Krisztus engesztelése által megtisztulhasson és megszabadulhasson.⁷

Minden egyes alkalommal, amikor történetét olvasom, növekszik az Úrba és az Ő szolgáiba vetett bizalmam:

„Egy fényoszlopot láttam pontosan a fejem felett, a napnál is ragyogóbbat, mely fokozatosan ereszkedett lefelé, mígnem megpihent rajtam.

Amint megjelent, észrevettem, hogy megszabadultam az ellenségtől, mely fogva tartott. Amikor a fény megpihent rajtam, két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*”⁸

Az Atya kinyilatkoztatta nekünk, hogy él, hogy Jézus Krisztus az Ő Szeretett Fia, és hogy annyira szeret bennünket, hogy elküldte Fiát, hogy minket, az Ő gyermekeit, megmentessen. És mivel bizonyosságom van arról, hogy ezt az iskolázatlan fiút apostolnak és prófétának hívta el, ma is bízom az Ő apostolaiban és prófétáiban, és mindazokban, akiket ők Isten szolgálatára hívnak el.

Ez a bizalom megáldotta az életemet és a családom életét is. Évekkel ezelőtt Ezra Taft Benson elnök egy maihoz hasonló konferencián mondott beszédet. Arra intett bennünket, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy kikeveredjünk az adósságból és elkerüljük azt. Említést tett a házakon lévő jelzálogokról. Azt mondta, lehet, hogy nem leszünk képesek rá, de az lenne a legjobb, ha minden jelzáloggal terhelt adósságunkat ki tudnánk fizetni.⁹

A gyűlés után felségemhez fordulva megkérdeztem: „Szerinted van rá valamilyen mód, hogy ezt meg tudjuk tenni?” Először nem tűnt úgy, hogy képesek leszünk rá. Estére azonban eszembe jutott, hogy van egy telkünk, amit még egy másik államban vettünk. Évekig próbálkoztunk az eladásával, de sikertelenül.

Mivel azonban bízunk Istenben és az Ő szolgája üzenetében elhangzó néhány szóban, hétfő reggel felhívtuk San Franciscóban azt a férfit, akit az eladással bízunk meg. Néhány héttel korábban is hívtam, de akkor azt mondta: „Már évek óta nem érdeklődött senki az ingatlanjuk iránt.”

A konferenciát követő hétfőn azonban olyan választ hallottam, mely a mai napig erősíti az Istenbe és az Ő szolgáiba vetett bizalmamat.

A vonal másik végén lévő férfi ezt mondta: „Meglepett, hogy felhívtam. Ma bejött hozzám egy úr, és érdeklődött, hogy megvásárolhatná-e az önk ingatlanját.” Ámulva megkérdeztem,

hogy mennyit kínált érte. Csúpan néhány dollárral volt több a jelzáloghitelünknel.

Mondhatnánk, hogy ez csak véletlen szerencse volt. A jelzálogunk azonban ki lett fizetve. A családuknak azóta is gondosan odafigyel minden szóra a próféta üzenetében, melyben esetleg megmondja nekünk, mit kell tennünk, hogy rátaláljunk az Isten által nekünk szánt biztonságra és békességre.

Az Istenben vetett ilyen mértékű bizalom a közösségeket és a családokat is megáldja. Egy kisvárosban nőtem fel New Jersey államban. A gyülekezetünkbe kevesebb, mint húsz egyháztag járt rendszeresen.

Volt köztük egy idősebb asszony, aki egy nagyon alázatos megtért volt az egyházban. Bevándorló volt, erős norvég akcentussal beszélt. A családjában és a városban is, melyben lakott, ő volt egyedül egyháztag.

Édesapám által, aki a gyülekezeti elnök volt, az Úr elhívta az asszonyt, hogy a gyülekezet Segítőegyletének elnöke legyen. Nem volt kézikönyv, mely megmondta volna, mit kell majd csinálnia. Egy egyháztag sem élt a közelében. Csupán annyit tudott, hogy az Úr gondoskodik a szükségét szenvedőkről, és ismerte a Segítőegylet jelmondatának néhány szavát: „A jószívűség soha el nem múlik.”

Mindez a nagy gazdasági válságnak nevezett időszak közepén volt. Több ezren váltak munkanélkülivé és hajléktalanná. Így aztán, mivel tudta, hogy az Úr munkáját kell végeznie, régi ruhákat kért a szomszédoktól. Kimosta és kivasalta, majd pedig kartondobozokba csomagolva kitette őket a hátsó verandára. Amikor a nincstelen szegények ruhákat kéregettek, a szomszédok mind ezt mondták: „Ahhoz a házhoz menjetek az utca végén. Egy mormon hölgy lakik ott, aki majd mindent ad nektek, amire szükségetek van.”

Nem az Úr működtette a várost, egy részét azonban jobbra tette. Elhívott egy apró termetű asszonyt, akinek elegendő bizodalma volt az Úrban, hogy megtudja az Ő akaratát, majd pedig ment, és megtette azt. Az Úrba vetett bizalma által képes volt Mennyei Atyánk több száz szükségét szenvedő gyermekén segíteni a városban.

Az Istenbe vetett ugyanilyen bizalom nemzeteket képes megáldani. Felismertem, hogy beteljesíti az Almának adott ígéretet, miszerint: „... íme, az Úr minden nemzetnek ad embereket a saját nemzetükből és nyelvükből szavának tanítására, igen, bölcsen történő tanítására

mindannak, amit számukra jónak lát”¹⁰.

Isten nem uralkodik a nemzetek felett, de törődik azokkal. Ő képes rá, és meg is teszi, hogy befolyásos pozíciókba helyez olyan embereket, akik a legjobbat akarják a népnek, és akik bíznak az Úrban.¹¹

Tanúja voltam ennek a világszerte tett utazásaim során. Egy több mint tízmillió lakost számláló városban egy konferencián több ezer utolsó napi szenthez szóltam. Egy hatalmas sportcsarnokban gyűltek össze.

A gyűlés kezdete előtt felfigyeltem egy jóvágású fiatal férfira, aki az első sorban ült. Olyanok vették körül, akik hozzá hasonlóan, a többieknél kissé jobban öltözöttek voltak. Az egyik mellettem ülő általános felhatalmazottól megkérdeztem, hogy kik azok a férfiak. Ő a fülembe súgta, hogy ez a férfi a város polgármestere, a többiek pedig az ő munkatársai.

A gyűlést követően a kocsim felé sétálva meglepődve láttam, hogy a polgármester ott várt rám, hogy munkatársaival együtt üdvözölhessen engem. Előre lépett, kinyújtotta kezét, és ezt mondta: „Köszönöm, hogy eljött a városunkba és az országunkba. Hálásak vagyunk mindazért, amit Ön a népe építéséért tesz. Ilyen emberekkel és családokkal olyan harmóniát és jólétet tudnánk teremteni a népünk között, amit mindig is szerettünk volna.”

Abban a pillanatban felismertem, hogy ő is egyike azoknak a tisztaszívűeknek, akiket Isten helyezett befolyásos pozícióba a gyermekei között. Abban a hatalmas városban és országban apró kisebbségnek számítunk. A polgármester pedig keveset tudott a tanainkról és a népünkről. Isten mégis elküldte neki az üzenetet, hogy az utolsó napi szentek, akik szövetségük által bíznak Istenben és az Ő felhatalmazott szolgálóiban, világosságot hozhatnak városa népének.

Én ismerem az Úr szolgálóit, akik ezen a konferencián fognak szólni hozzátok. Isten hívta el őket, hogy átadják üzenetét az Ő gyermekeinek. Az Úr ezt mondta velük kapcsolatban: „Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, és én nem mentegetőzöm; és bár elmúlnak az egek és a föld, az én szavam nem múlik el, hanem mind beteljesül, akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz.”¹²

A Belé vetett bizalmatokat fejezitek ki, amikor a tanulás szándékával figyeltetek, bűnbánatot tartotok, majd mentek és megteszitek, amit Ő kér. Ha bíztok annyira Istenben, hogy az e konferencián elhangzó összes szónoklatban, énekekben és imában odafigyeltetek az Ő üzenetére, akkor meg is fogjátok találni azt. Ha pedig azután mentek és meg is teszitek, amit Ő kér tőletek, akkor a Belé vetett bizalomhoz szükséges erőtök növekedni fog, idővel pedig majd hála tölt el benneteket, amikor felismeritek, hogy Ő is bízik bennetek.

Bizonyágomat teszem arról, hogy Isten Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában az Ő választott szolgálóin keresztül ma is szól hozzánk. Thomas S. Monson Isten prófétája. Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus, élnek és szeretnek bennünket. Erről teszem tanúbizonyágomat, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alma 29:1–3.
2. Alma 29:8.
3. Lásd Tan és a szövetségek 29:36–37; Ábrahám 3:27–28.
4. Máté 14:25–31.
5. 1 Nefi 3:7.
6. Zsoltárok 46:11.
7. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007)*, 28.
8. Joseph Smith története 1:16–17.
9. Lásd például, Ezra Taft Benson, „Prepare for the Days of Tribulation,” *Ensign*, Nov. 1980, 33.
10. Alma 29:8.
11. Lásd 2 Krónika 36:22–23; Ezsdrás 1:1–3; Ésaías 45:1, 13.
12. Tan és a szövetségek 1:38.